

вистливъ, затова не можеше да види чудната корона.

Мина се нѣкое време, и отвсѣкжде, изъ всички градове и села, почнаха да се носятъ благословии за малката княгиня. А царьтъ все още не можеше да види короната върху главата на дъщеря си.

Срещу Коледа царьтъ отиде на ловъ. Изгуби се изъ гората. Стигна до колибата на единъ дърварь. Погледна презъ прозореца. Майка и баща гледаха малкото си момиченце, облѣчено въ хубава рокличка и обуто въ нови обуца. Момиченцето скачаше отъ радостъ. А бащата проговори:

— Богъ да поживи нашата княгиня! На тоя день мало и голѣмо я благославя.

А майката добави:

— Радвай се, чедо! Растни и порастни хубава и добра като нашата княгиня. Богъ да ѝ дава радостъ и здраве!

Царьтъ си рече:

— Вижъ, и въ тая кжщурка говорятъ за моята дъщеря. Навредъ я прослави чудната корона.

Дърварьтъ посочи пѣтя на царя и той излѣзе изъ гората. Когато, къмъ зори, пристигна въ града, предъ двореца срещ-

на най-стария отъ пратеницитѣ, що бѣха избрали чудната корона на княгинята.

Старецьтъ колѣннич и рече:

— Днесъ, на тоя голѣмъ празникъ, царю честити, азъ те моля да ме простишъ, че те излѣгахъ.

Царьтъ подигна стареца и каза:

— Стани, старче, и кажи за какво да те простя.

А старецьтъ отговори:

— Всички жѣлтици и скжпоценни камъни, които получихме да купимъ корона на добрата княгиня, ние раздадохме, по нейна заповѣдъ, на бедни хора въ цѣлото царство. Съ тѣхъ ние нахранихме, облѣкохме и обухме хиляди и хиляди гладни, голи и боси дечица. И тѣхната радостъ направи честита малката княгиня. А благословиитѣ на тѣхнитѣ бащи и майки ѝ създадоха невидимата корона, която е по-ценна отъ най-скжпитѣ корони на свѣта.

Мълкомъ изслуша царьтъ думитѣ на стареца. Две сълзи се потърколиха отъ очитѣ му.

И въ тая минута той наистина видѣ чудната корона надъ златнитѣ кждрици на малката княгиня.

„Милосърдниятъ . . . , който дава поддржци, печели победа и честь, и дори завладява душата на ония, които ги получаватъ“.

(Библията : Прит. : гл. 22, ст. 9).
